

FELLINGER KÁROLY

Életrajz

A sorsszerűség ráakódik a véletlenre, örök élet a por, az elmúlás pedig centrifuga, ami a gondolatból nyeri a kifogyhatatlan energiáját, a csukott szem így tulajdonképpen bélyeg, a szavak kibeszélik a költőt a letisztázott szövegből, a könyvet nem lapozza fel senki, beváltható papírzsebkendőnek, a fák úgyis kívülről fűjják a leveleikben szunnyadó tüzet.

Rondó

A tükör mögött gyerek fésülködik, a kilakoltatás elől bújt oda, a penészszagú, ódon bérlakásba, kikapcsolták, akárcsak a villanyt, kihaltak az élet utcái ilyenkor, hiánytalanul üres sorok között egyedül rója útját a kis Jézus, két számmal nagyobb rongyos kabátkában, majd csak belenő, legyint rá egy csillag a meglapuló, fényes magasságban, távoli csillagocska, mire nem hat már az esendő földi gravitáció.

Origami

Rendet rakok fiókomban, elvárom, hogy kezem ügyébe kerüljön egy elfelejtett, félbehagyott vers, amit még középiskolás koromban irtam, csak az idő képes megállítani a Földet, a csönd ellentmondásba kerül önmagával, csupán a szívverésem képes beindítani, aztán nagyot nézek, szúrós tekintetem átböki befőttesüvegem poros fedelét, most aztán hadd levegőzzön, azt a fűzfán füttyülő rézangyalát neki, a régi életrajzom kerül az orrom elé, minden bizonnyal az első, nem vagyok képes nem észrevenni, ahogy észrevesz engem a hálás felejtés, mint ahogy a fejemre veszem sapkám, hiába, hisz életrajzom egy olyan gyerek életrajza, akinek még most sincs megírva a sorsa, leírhatatlan, egy a tucatból, az meg már sorsszerű, mert-hogy kiböki a véletlen kék szemét, amit úgy odaszúrt a világosság.